

LACKFI JÁNOS

Őszi böngészés

Kiülök az őszi Facebook-oldalára,
lustán pörgetem a hírfolyamot,
lájkolom a falevelek aranyüstergését,
lájkolom az erdő tüdejéből áradó mohabársony levegőt,
lájkolom az októberi napsütés vigyori fejceskéit bőrömön,
lájkolom a kacsák ringatózását a pixelek tetején,
lájkolom a kutyát, mely kötésig caplat a net vizébe,
és elnéz valamerre,
a kisvasút nyitott kocsján ülve elnézem
az ellenfényben hadonászó kommentelőket,
mindenkinek van egy jópofa vagy filozofikus,
esetleg jópofán filozofikus
megjegyzése a posztról,
én csak annyit teszek közzé:
milyen keserű a kőolajfüst,
ahogy a lejtőn felfelé lihegő mozdony kéményéből
a fejek fölé csapódik,
milyen keserű, hogy ezek a kommentelők,
bár ma mind ismerősnek jelölnek,
és én vissza is jelölöm sorra őket,
így együtt már soha többé,
tíz-húsz év távlatában pedig mind végleg
szerteszéled, leiratkozik vagy regisztrál
egy másik társasági oldalra,
s ez még annál is rosszabb érzés,
mint egy halott ember meg nem szüntetett
adatlapján barangolni.
A színes bejegyzések lassan peregnek alá, beborítják
a tó kocsonyásan reszkető felszínét,
köztük lelátni egész a békanyálas-kavicsos mederig,
csak egy-egy kósza üzenet
pittyen át rezzentve uszonyait.
Kiteszek egy-két kósza fotót,
nézem, ahogy peregnek a lájkok,
bezárom az ablakokat,
és még sokáig elüldögélek
a lassan beesteledő képernyő sötétjében.